

Neomenești și omenești

Răzvan Poșchin

i se părea că tot ce vede în împrejurimi
e doar umbra unui catafalc
precum și frunzele ce cădeau bezmetice
în noroiul de sub ghetetele unei femei destrăbălate
i se păreau un sicriu din scândurile putrezite
ale unei bănci pe care au făcut dragoste doi adolescenți
în plină noapte de mai
privea cu o uimire totală
cum la colț, lângă un bloc lăsat în ruine
un bătrân, cu barba ancestrală
plângea nu de faptul că odaia lui a fost rumegată
de flăcările intense ale urii
ci de faptul că-n odaia în care și-a trăit anii
într-un colț al bibliotecii universale
o scrisoare ce sălășluia o dragoste incurabilă
era lăsată în praful mobilei
și care constituia singura comoară a bătrânului
i se părea că este martor la tot ce se întâmplă în jurul lui
dar el, el s-a uitat, si-a aruncat singur ființa în uitare
ramânând astfel doar un călăuz solitar al unor întâmplări
neomenști și omenști